

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/70/2025
Identifikačné číslo spisu:	3116202262
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3116202262.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. Š., narodeného XX. V. XXXX, E., M. XXX, zastúpeného JUDr. Ján Cáfal, advokátska kancelária, s.r.o., Košice, Murgašova 3, IČO: 45 607 338, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11C/28/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. novembra 2024 sp. zn. 17Co/60/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 9. februára 2023 č. k. 11C/28/2016-201 konanie v časti prevyšujúcej žalovanú sumu 52.760 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 11. februára 2016 do zaplattenia zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 17.240 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, ktorý nárok patrí žalobcovi z prisúdenej sumy (IV. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby zo strany žalobcu súd konanie v časti prevyšujúcej žalovanú sumu 52.760 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 11. februára 2016 do zaplattenia zastavil. Žalobca sa teda žalobou voči žalovanej domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 52.760 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 71.763 eur od 11. februára 2016 do 18. februára 2022 a zo sumy 54.420 eur od 19. februára 2022 do zaplattenia, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23. júna 2009, sp. zn. 2Tov/4/2009 v spojení s rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 26. novembra 2008, sp. zn. 2T/2/2007, ktoré boli v časti výroku o vine a treste zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. apríla 2011, sp. zn. 6Tdo/30/2010, ako aj ďalšími rozhodnutiami vydanými na podklade zrušených rozsudkov. Súd uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil

náhradu nemajetkovej ujmy v sume 70.000 eur, na tejto výške náhrady zotrval počas celého konania, s prihladnutím na čiastočné späťvzatie žaloby v dôsledku plnenia žalovanej. V časti 17.240 eur žalovaná žalobcovi priznala plnenie na základe predbežného prerokovania nároku.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je dôvodným žalobcovi ustáliť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 34.480 eur, (čo zodpovedá náhrade približne 40 eur za deň vykonaného nezákonného trestu odňatia slobody). Táto náhrada takisto zodpovedá životnej úrovni žalobcu, zohľadňuje skutočnosť, že trest zasiahol aj do sféry jeho pracovného života, zhoršil finančnú situáciu jeho rodičov a súrodencov. Súd vzal do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému rozhodnutiu, teda to, že v prípade odsúdenia žalobcu bol porušený zákon súdom a iba z jeho iniciatívy došlo k zrušeniu nezákonného súdneho rozhodnutia. Nakoľko žalovaná už žalobcovi poskytla čiastočné plnenie tejto náhrady v sume 17.240 eur, súd rozsudkom zaviazal žalovanú na splnenie povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 17.240 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy.

1.3. K uplatnenému nároku žalobcu na úroky z omeškania súd s poukazom na § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci uviedol, že omeškanie žalovanej mohlo nastať v danom prípade dňom 18. októbra 2021, pretože definitívne oznámenie ministerstva spravodlivosti zo dňa 01. februára 2022, že čiastočne uspokojí nárok navrhovateľa, bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 03. februára 2022. Podľa názoru súdu je potrebné na tento prípad posúdenia dôvodnosti uplatnenia úrokov z omeškania aplikovať § 16 ods. 4 citov. zákona, v znení účinnom od 01. januára 2013, keďže žalobca si nárok na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnil v čase, kedy iné znenie nebolo platné a účinné. Podľa názoru súdu je taktiež dôvodná obrana žalovanej, že žalobcovi úroky z omeškania z priznanej nemajetkovej ujmy nepatria. Pri určení výšky náhrady za nemajetkovú ujmu ide o konštitutívne rozhodnutie založené na úvahe súdu. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a preto až uplynutím takto určenej lehoty plnenia sa dlžník dostáva do omeškania (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp. zn. 1Cdo/15/97, ako aj novšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. marca 2012, sp. zn. 6Cdo/185/2011). Žalovaná sa tak nemohla dostať do omeškania, a preto žalobcovi ešte nemohol vzniknúť nárok na úroky z omeškania. Pre úplnosť súd uviedol, že uvedený právny názor nie je v súdnej praxi jednotný, avšak podľa názoru súdu je prevažujúci a súd sa s ním stotožnil.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu a žalovanej, rozsudkom z 21. novembra 2024 sp. zn. 17Co/60/2023 rozhodol tak, že: „I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. mení tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 7 760,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a .

II. Vo výroku III., v časti zamietnutia nároku žalobcu na úroky z omeškania z nemajetkovej ujmy, rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Vo výroku IV. o trovách konania, rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.“

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že na rozdiel od súdu prvej inštancie nepovažoval za dôvodné a primerané priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 17.240 eur. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/127/2019, pričom uviedol, že nepochybuje o zásahu do osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života žalobcu nezákonným výkonom trestu, avšak v tomto konkrétnom, individuálnom prípade nejde o taký výnimočný prípad, ktorý by bolo dôvodné odškodniť na nemajetkovej ujme v súdom prvej inštancie priznanej výške. Odvolací súd v danom prípade považoval za dôvodné priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 7.760 eur, ktorá s priznanou a vyplatenou nemajetkovou ujmu v rámci predbežného prejednávania nároku žalobcu v sume 17.240 eur, tvorí celkovo 25.000 eur, čo predstavuje za jeden deň výkonu trestu odňatia slobody 29 eur. V kontexte všetkých okolností odvolací súd túto sumu považoval za primerané finančné zadostučinenie v konkrétnom prípade žalobcu, ako aj za súladné s požiadavkami, vyplývajúcimi z ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovedajúce zákonným kritériám a odzrkadľujúce aj vývoj súčasnej rozhodovacej praxe, za súčasného zohľadnenia, že žalovaná v rámci predbežného prejednávania nároku žalobcu konštatovala porušenie jeho práv a za zásahy do jeho práv sa ospravedlnila.

2.2. Za dôvodné považoval odvolanie žalobcu v časti zamietnutia žaloby ohľadne úrokov z omeškania. V

tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/257/2019, v ktorom ustálil, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej vzniká už samotnou existenciou väzobného stíhania a rozsudku, ktorým bola poškodená osoba následne oslobodená spod obžaloby. Preto rozhodnutie, ktorým sa priznáva náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárok z nej vyplývajúci. Odvolací súd uviedol, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty stanovenej v rozhodnutí súdu, ale márnym uplynutím 6 - mesačnej lehoty na plnenie v zmysle ust. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedený názor je podporený aj novelou zákona č. 412/2012 Z.z., účinnou od 01. januára 2013, v ktorej bolo ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zmenené tak, že ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojil nárok na náhradu škody alebo uplynutím 6 - mesačnej lehoty na predbežné prejednanie nároku, ak súd neurčí začatie jej plynutia neskôr. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., v časti zamietnutia nároku žalobcu na úroky z omeškania z nemajetkovej ujmy zrušil. Nakoľko v danej veci došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ohľadne úrokov z omeškania, bolo potrebné zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie aj v súvisiacom výroku o trovách konania a v tejto časti vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil.

3.1. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), a c) CSP žalobca videl pri určení rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v sume 7.760 eur (spolu s priznanou a vyplatenou nemajetkovou ujmou 25.000 eur), čo zodpovedá sume 29 eur za jeden deň výkonu trestu odňatia slobody. Dovolateľ mal za to, že s takýmto záverom nemožno súhlasiť, čo odôvodnil s poukazom na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17C/336/2013 zo dňa 23. júna 2022. Uviedol, že v analogickej veci súd určil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur (čo zodpovedá náhrade približne 57,14 eur za deň výkonu trestu odňatia slobody). V tejto súvislosti uviedol, že nemá vedomosť, či uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť alebo či nebol v odvolacom konaní zmenený. Dovolateľ však považoval za nepredstaviteľné, aby v jeho prípade bola priznaná suma nemajetkovej ujmy vo výške 30 eur za jeden deň nezákonného odňatia slobody a v prípade jeho kolegu suma dosahujúca takmer dvojnásobok. Dovolateľ poukázal tiež na rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. K2-12C/22/2019 zo dňa 9. októbra 2024, kedy bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma v sume 60 eur za jeden deň strávený v nezákonnej väzbe.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol alebo ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp.

zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolací súd vo vzťahu k označeným dovolacím dôvodom zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou odvolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarcia túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

12. Najvyššiemu súdu sa žiada vo všeobecnosti k ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP dodať, že už vo viacerých rozhodnutiach dovolací súd vysvetlil (napríklad porovnaj so sp. zn. 6Cdo/123/2017, 1Cdo/253/2021), že v prípade ak dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil písm. a) a zároveň aj písm. b) a písm. c) § 421 ods. 1 CSP, tak súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou odvolacieho súdu riešená ustálene a zároveň, že dovolacím súdom nebola riešená, resp. že je ním riešená rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné. Označený nedostatok v odôvodnení predpokladov prípustnosti dovolania má za následok aj nemožnosť aplikácie § 440 CSP o viazanosti dovolacím dôvodom so vzájomne sa vylučujúcimi predpokladmi jeho prípustnosti. Vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom. Nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom len, ak sa týka otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ak je splnený predpoklad podľa písm. a) alebo podľa písm. b) alebo podľa písm. c) § 421 ods. 1 CSP.

13. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) sa vyššie uvedenými kritériami pre náležité uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP neriadil, keď zodpovedajúcim spôsobom nevymedzil nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s §

421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľ riadne nenaformuloval a nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ani neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne.

13.1. Dovolateľ sa pri definovaní nesprávneho právneho posúdenia veci obmedzil na jednu vetu, a to, že so záverom odvolacieho súdu (ohľadom výšky priznanej nemajetkovej ujmy) nemožno v žiadnom prípade súhlasiť. Tento svoj názor oprel len o rozhodnutia okresných súdov obdobných veciach, pričom však nemal vedomosť, či predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť, resp. či neboli v odvolacom konaní zmenené. Takto vymedzený dovolací dôvod podľa § 421 CSP nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

14. Relevantný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“. Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky“.

14.1. V tomto kontexte aj ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť; preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky. V náleze I. ÚS 51/2020 ústavný súd výslovne uviedol, že „povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom.“

15. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 CSP nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Absencia daných náležitostí je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

17. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, najvyšší súd jej však trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.